

Annan sinun kurkata naamioni alle. Olen hivuttanut sitä irti vuosikaudet. Alla voit nähdä herkkää, punoittavaa ihoa, puolustuskyvyttöä ja arkaa. Saat sukeltaa sieluni uumeniin, sen kansiin nidotun ja kipuilevan. Ehkä löydät sieltä toisen naamion, sen arpisen ja kauttaaltaan paksuntuneen. Minulla on monet kummalliset päällekkäiset kasvot. En osaa niitä itsekään tunnistaa, enkä tiedä, miten arvista saadaan uutta. Miten sellaisen tuskapanssarin voi lävistää? Pitääkö tehdä uusi verestävä haava, kuoriutua auki kokonaan? Silloin on kuljettava sisin tuulessa väristen ja antaa kesäsateen juottaa sitä. On otettava monta riskiä, tunnettava monta kirpeää kosketusta ja poltetta. Ja lopulta, on vain uskottava rohkeasti, että kuoretonta sisintä ei kukaan, koskaan, pysty väkisin avaamaan.